

Robert Fabbri

Vespasianus

Broederschap van de Kruising

Karakter Uitgevers B.V.

ROME, DECEMBER, 25 N.C.

‘Marcus Salvius Magnus, ik ben tot u gekomen in de hoop dat u, mijn beschermheer, het onrecht dat mij is aangedaan kunt rechtzetten. U bent nu drie jaar de *patronus* van de Zuid-Quirinale Kruispuntbroederschap en zult gemerkt hebben dat ik de niet onaanzienlijke bijdrage voor uw voortdurende bescherming steeds volledig en tijdig heb betaald. Wanneer u daarom vroeg heb ik informatie verschaft over mijn klanten. Ook heeft u altijd kosteloos gebruik mogen maken van mijn handelshuis, al heeft u die mogelijkheid nooit benut, naar ik meen omdat mijn waren niet naar uw smaak zijn.’

Magnus leunde achterover in zijn stoel. Zijn ellebogen rustten op de armleuningen en zijn handen had hij zodanig tegen elkaar gezet dat zijn wijsvingers tegen zijn lippen stonden en keek aandachtig naar de tengere man met het kastanjebruine haar die aan de andere kant van de tafel stond en nog meer voorbeelden aandroeg van zijn trouw aan de Zuid-Quirinale Kruispuntbroederschap van de Kruising, die bescherming bood aan iedere handelaar en bewoner van de zuidhelling van de Quirinaal. Hij droeg een tuniek van fijn linnen, bizar genoeg zonder riem, en had zijn lange, welige haardos in een paardenstaart gebonden: een enigszins excentrieke maar, als je ervan hield tenminste, niet onaantrekkelijke verschijning.

Hij liep tegen de veertig, maar zijn huid was zo glad als die van een jongedame en zat strak om zijn welgevormde jukbeenderen en kaken. Zijn zeegroene, door restjes koolzwart omlinjnde ogen glinsterden in het zachte licht van de olielampen en waren vochtig geworden van de rook uit de houtskoolstoof die het bedompte, lage kamertje verwarmde waarin Magnus zakendeed met de belangrijkste van zijn talrijke klanten. Door de dichte deur achter hem klonk het gedempte brullen, gillen en lachen van de beschonken gasten in de taverne daarachter.

Magnus had niet de behoefte om iets te horen wat hij al wist, namelijk dat deze man trouw was aan hem en zijn broeders. Hij vroeg zich af wat de man ertoe bracht daar zo op te hameren. Al had hij allang de conclusie getrokken dat de man hem na zijn betoog om een heel grote gunst ging vragen.

Servius, de raadsman en plaatsvervanger van Magnus, schoof ongeduldig in zijn stoel heen en weer en krabde op zijn hoofd, waar nog wat dun grijs haar op groeide. Magnus wierp een geergerde blik opzij, waarop Servius meteen stil ging zitten en met zijn knoestige hand over zijn rimpelige onderkin streek. Servius wist drommels goed dat een smekeling alle recht had om zijn verzoek tot bescherming, hoe langdradig dat wellicht ook was, neer te leggen bij de enige organisatie in Rome die de belangen van zijn stand behartigde.

‘En tot slot, ik sta altijd klaar om ten strijde te trekken tegen die indringers van naburige broederschappen,’ besloot de man – Magnus had een binnenpretje, want zag je het voor je, deze verwijfde man in een straatgevecht? –, ‘mochten zij een poging doen ons onze rechtmatige eigendommen af te nemen, zoals ze nog geen uur geleden hebben gedaan.’

Magnus trok zijn wenkbrauwen op en er schoof een donkere wolk over zijn gehavende bokseersgezicht, want dit was slecht nieuws. ‘Je bent beroofd, Terentius? Door wie?’

Terentius perste zijn lippen op elkaar en wilde bijna op de vloer spugen, toen hij zich realiseerde waar hij was. ‘Rivalen van de Vicus Patricius op de Viminaal.’

‘Wat hebben ze meegenomen?’

‘Twee jongens, en twee andere jongens hebben ze met messen bewerkt, een is heel ernstig gewond.’ Terentius sloeg zijn ogen neer en wees naar zijn kruis. ‘Als u begrijpt wat ik bedoel.’

Magnus huiverde en knikte bedachtzaam. ‘Ja, ik begrijp het. Terecht dat je naar mij toe bent gekomen. Wie zijn die rivalen?’

‘Het zijn geen burgers, ze zijn een paar jaar geleden uit het oosten gekomen.’

Magnus keek naar Servius in de hoop dat de onmetelijke kennis van zijn raadgever met betrekking tot de Romeinse onderwereld zich ook uitstreckte tot deze oosterlingen.

‘Albaniërs,’ lichtte Servius toe, ‘uit het koninkrijk Albania in het zuidoosten van de Kaukasus, tussen Armenia en Parthië, aan de Kaspische Zee. Dol op jongens, zoals veel van die barbaren uit het oosten.’

Magnus grijnsde. ‘Nou, dan zullen ze hier weinig te klagen hebben. Ik begrijp best waarom ze de concurrentieslag met jou zijn aangegaan, Terentius. Hebben ze al veel klanten van je afgepakt?’

Terentius keek naar de stoel die voor hem stond en toen weer naar Magnus, die knikte. Met een dankbare zucht ging hij zitten. Niet gewend om zo lang te staan, bedacht Magnus met een flauw glimlachje.

‘De eerste paar jaar was het geen probleem,’ zei Terentius en hij nam de wijnbeker aan die Servius hem aanbod. ‘Ze vormden geen bedreiging: matige kwaliteit voor weinig, vieze jongens die weinig zorg besteedden aan hun uiterlijk. Bovendien was hun huis meer dan een halve mijl bij mij vandaan. Maar de beperkte kwaliteit en dienstverlening werden gecompenseerd met een hoge omzetsnelheid.’

‘Snel erin en eruit, zogezegd?’

‘Wat? O, ja, dat bedoelt u. Nou, hun jongens moesten bikelen, dag en nacht, en ze verdienden dan ook een aardige duit, maar ik had nog steeds geen last van ze, omdat hun klanten uit de onderste lagen van de samenleving kwamen. De prominenten kwamen nog naar mij: senatoren, *equites* en officieren van de praetoriaanse garde, van wie sommigen zo nu en dan speciaal naar mij vragen.’ Terentius glimlachte verlegen en streek met zijn hand zijn haar glad.

‘Ik weet zeker dat een ervaren vakman zoals jij je klanten uitstekend bedient,’ merkte Servius op. In zijn halfdichte ogen was geen spoor van ironie te zien.

Terentius aanvaardde met een lichte hoofdbuiging het compliment. ‘Ik lever altijd waar voor het geld, en mijn jongens ook.’ Hij nipte aan zijn wijn. ‘Maar begin dit jaar zochten de Albaniërs het hogerop en gingen ze direct de concurrentie met mij aan, wat zij zich ondertussen ook konden veroorloven. Ze kochten een luxe onderkomen vlak bij de Porta Viminalis en zetten daar de beste jongens in die ze konden vinden.

Vorig jaar werd de opstand van Tacfarinas neergeslagen en als gevolg daarvan werden de slavenmarkten overspoeld met de verrukkelijkste jongens uit Afrika, en uiteraard wilde ik ook wat van deze bruine schoonheden in de wacht slepen.’

‘Natuurlijk,’ zei Magnus instemmend.

‘Maar mijn rivalen hadden hetzelfde idee en helaas hebben zij net als ik een goede smaak. Ik wilde het op een akkoordje met ze gooien, afspreken dat we niet tegen elkaar op zouden bieden, maar daar gingen ze niet op in. Zelfs niet voor de allerjongsten, die door ons worden opgeleid en bedreven zijn in het vak tegen de tijd dat ze in de puberteit komen. Voor die jongens kun je extra hoge prijzen rekenen. Ik kon moeilijk alle goede jongens laten schieten, daar zou mijn aanbod in de loop der jaren alleen maar mager van worden en dat van hen alleen

maar beter, wat niet bepaald goed is voor mijn reputatie. En dus betaalde ik voor de beste jongens veel te veel.'

'Wat onze vrienden uit Albania ongetwijfeld woest maakte,' merkte Magnus op.

'Inderdaad, maar desondanks bemachtigden ze een aanzienlijk aantal mooie, zij het veel te dure jongetjes, en omdat het kampement van de praetoriaanse garde net buiten de Porta Viminalis is, begon ik toch wat klanten te verliezen. Ik had geen andere keus dan iets van mijn prijs af te halen en met aanbiedingen te komen: twee voor de prijs van één, gratis eten en drinken op de tweede achtereenvolgende avond, dat soort dingen. Maar zij deden hetzelfde, en omdat we afgelopen jaar allebei torenhoge kosten hebben gehad, maken we elkaar langzaam maar zeker kapot, en ondertussen beginnen onze klanten ook door te krijgen dat er aan de deur flink wat ruimte is voor onderhandeling.'

Magnus schudde zijn hoofd, hij snapte het: als Terentius zonder nering kwam te zitten, zou de Zuid-Quirinale Kruispuntbroederschap een flink deel van haar inkomsten kwijtraaken. 'En nu hebben de Albaniërs hoger ingezet en proberen ze jou te verdrijven.'

'Mijn mannen wisten ze te verdrijven, maar mijn reputatie heeft grote schade opgelopen, want er waren aardig wat klanten toen we werden aangevallen.'

'Dus je wilt dat ik een financiële regeling treft met Sempronius, patronus van de West-Viminaal?'

De blik in de lichte ogen van Terentius verhardde. 'Nee, Magnus, daarvoor is het al te laat. Ik wil dat u mijn twee jongens terughaalt en die Albaniërs vernietigt. Ze allemaal een kopje kleiner maakt, en hun jongens ook. Ik betaal deze broederschap al jaren en heb daar recht op.'

Magnus keek naar Servius en haalde zijn schouders op. 'Daar heeft hij gelijk in, broeder, en los daarvan mag een dergelijke

aanval op ons terrein niet ongestraft blijven. Maar hoe krijgen we het voor elkaar zonder dat er oorlog komt?’

De raadsheer staaarde Terentius een poosje peinzend aan. ‘Zijn die Albaniërs goed beschermd?’

‘Ze hebben de beste bescherming die er is: de *vigiles*. Een van hun tribunen heeft de Albaniërs gebruikt om in een goed blaadje te komen bij de praetoriaanse garde. De *vigiles* zorgen ervoor dat er nooit problemen zijn bij het huis, en wanneer een officier in zijn eigen bed van de jongens wil genieten of een soortgelijke dienst wenst, brengen zij de jongens naar het kampeement van de praetoriaanse garde en weer terug naar het huis.’

Magnus keek Terentius indringend aan en zoog de lucht door zijn tanden zijn mond in. ‘Je vraagt nogal wat. Als we het doen, krijgen we zowel de *vigiles* en de praetorianen als de broeders van de West-Viminaal achter ons aan.’

Er verscheen een kille grijns op het gezicht van Servius. ‘Precies, broeder. Als *wij* het doen. We moeten er dus voor zorgen dat het lijkt alsof wij het *niet* hebben gedaan.’

Magnus draaide zich langzaam naar zijn raadsheer, een zuinig lachje deed zijn lippen iets van elkaar komen. ‘Je hebt gelijk. Dan moeten we eerst die twee jongens van Terentius zien terug te halen en de kwestie op een deugdelijke manier oplossen, zodat iedereen denkt dat het wat ons betreft een gedane zaak is. Daarna kunnen we iemand de schuld in de schoenen schuiven.’

Terentius toonde met een hoofdbuiging zijn dankbaarheid. ‘Dank u, patronus.’

Servius keek peinzend naar zijn vingernagels. ‘En wie zal verantwoordelijk lijken voor de ondergang van de Albaniërs, broeder?’

‘Het moet een groep zijn die onaantastbaar is, maar die wel reden kan hebben voor zo’n actie. Mensen die de *vigiles* en de Garde net zozeer haten als zij door hen worden gehaat.’

Servius trok zijn wenkbrauwen op. ‘Uw oude kameraden?’

‘Precies. De stadscohort. Laten we morgen de hoofden van alle naburige broederschappen bij elkaar roepen.’

‘Dat lijkt me verstandig. En als blijk van onze goede wil moeten we een geschenk meenemen.’

‘Dan laat ik de organisatie verder aan u over, broeder.’

‘Ik verstuur dadelijk de uitnodigingen. Op de gebruikelijke tijd en plaats?’

‘Op de gebruikelijke tijd en plaats.’